

Tuli mulle taannoin ruoka
pakkomielteeksi pahaksi,
himokseni hirveäksi.

Tuli aina ahmittua,
ahmittua, hotkittua,
enkä holttaa pitänyt.

Sain mie ähkyt, sain mie puhkut,
oli hankala elellä.

Oli raskas voimistella,
taivutella vartaloa,
kilot kun nuo kertynehet
kiristivät keskivartta,
mahaparkaani puristi.

Kilot uumia koristi,
läskit vyöryi vyötäröllä,
jossa kasvoi jenkkakahvat
tanssikumppanin pidellä.
Hypin polkat, painuin jenkat,
taivuttelin tangot kaikki.
Hiki juoksi, kuivui kurkku,
jano yltyi, kasvoi nälkä,
voimat hiljalleen väheni.

Maistui kalja, grillikylki:
kunto miehelle palasi,
lisääntyivät myöskin muodot.

Sopii tässä nyt kysellä,
miten paisui pyöreäksi
tällainenkin hoikka poika,
jolle kaikki kaikkienensa
oli ennen tiukka runko,
varsi sutjakka, solakka?

Söin kai liikaa lounahilla,
illalliset pitkät istuin,
murkinoitsin telkan luona
oluthaarikka kädessä,
leikkeleitä leivän päällä.
Mussuttelin myöskin yöllä
uupuakseni unehen
aamiaisen hetkeen asti.

Kävinhän mie lenkilläkin:

joka toinen päivä juoksin,
pompin itseni hikehen.
Hypin nuoraa, nostin puntit,
hölkkäsin myös iltasella,
vaan ei painoni pudonnut,
huvennut ei lainkaan läski.
Halut ruokaan sain vain hurjat,
himot valtavan ihanat.

Kerran sitten mie heräsin,
kauhistellen peiliin katsoin.
Kenpä siellä mulle ilkkui,
kuka kellukka mokoma?
Tutut silmät, tukka tuttu,
vieras vartalo tutulla.

Minähän se kurkistelin,
peilin pinnasta päylin.
Samatpa olivat silmät,
haivenetkin pitkin päätä.
Huulia kun heiluttelin,
heiluiivat kuvankin huulet.
Päätä hieman kun ravistin,
kuvastimen pääkin liikkui.

Säikähdinpä mie todella,
perin pohjin nyt pelästyin.
Tuollainenko on kuvani
huomispäivän albumissa?
Tuollainenko syöttöporsas
kulkee aina vaatteissani,
kävelempi kengissäni,
moikkaa tuttuja kadulla?
Moiseen täytyy muutos tulla,
muutos miekkosen kuvahan.
Solakaksi täytyy saada
äijä ihran inspiroima,
kaljatuopin turvottama,
muuten vilpitön kaveri.

Jätin makkarat ja rasvat,
ottamatta jäi oluet,
enkä myöskään leikkeleitä
levitellyt leivän päälle.
Niitä maistoin vain unessa.
Lähti päivät pyörimähän,

vierimähän viikot pitkät.
Elimistö vastusteli,
vihaa kylvi, kaunaa kanto,
kieli herkkuja aneli.
Nälkä kurni suolissani,
itki aamuin, huusi illoin,
pitkin päiviä valitti.

Kuriin pistin nälkäpeikon,
kahlitsin tuon kummituksen,
kun mie ryhdyin päälliköksi,
otin ohjaket kätehen.
Lähti läskit lätkimähän,
irtosivat inhat ihrat
tahdonvoimalla kovalla.

Liika paino on nyt poissa
eikä ahdistu minua,
kyttää kyllä mielellänsä,
jotta voisi jälleen tulla
pomottamaan meikäläistä,
päälliköksi jälleen päästä.

Eipä aine maailmasta
koskaan minnekään katoa:
yksi laihtuu, paisuu toinen.
Sellainen on vanha sääntö.
Niinpä paino vatsaltani
lienee varmaan siirtynynnä
jonkun toisen vyötärölle
jenkkakahvaksi kivaksi,
mukavaksi makkaraksi.